

somhed, maa trykkes i et saa stort Antal Grem-
 plaver, at den kan ombedes ikke blot til sam-
 lige Rigsdagsmænd, men endog i en videre
 Kredts, saaledes at der ogsaa ganske vist her
 maa gjøres Regning paa en Deel Udgifter.
 Den ærede Ordfører omtalte tillige Secretairen,
 og han meente, at man maaffee kunde spare
 Lidt af, hvad der var tilbage af det Honorar,
 der var bestemt; men jeg tilstaaer, at jeg vilde
 finde det lidt smaaligt, om man ligeoverfor en
 Commission, der har en saadan Betydning, og
 ligeoverfor en Mand, der gjennem to Aar har
 beffæstiget sig med den, og som netop i Slut-
 ningen faaer en Deel Arbeide, vilde falde paa
 at gaae frem med en strengere Deconomi, end
 man er gaaet ved andre lignende Commis-
 sioner, der have havt en langt mindre Betyd-
 ning. Jeg skjønner derfor ikke, at der er no-
 gensomhelst Sædhyllighed for en Forringelse
 af det Beløb, hvorom her er Tale. Sagen
 er nemlig den, at der for Dieblirket ligefrem for
 Commissionens Vedkommende er forfaldet til Be-
 taling et Beløb af 7,550 Rd.; dernæst er der fra
 Ministeriets Side anvendt et Beløb af 1,000
 Rd. til visse Arbeider, som ganske sikkert
 skulde tjene til at fremme Commissionens
 Arbeide, uden at det dog directe vedrorte den,
 og lægges det til de 7,550 Rd., faae vi
 8,550 Rd. Indskrænk vi nu det Beløb,
 hvorpaa der calculatorist er andraget, fra 3,000
 Rd. til 1,500 Rd., vilde altsaa Følgen deraf
 blive, at der kun blev et Beløb tilbage af
 ikke 1000 Rd. til alle de forskjellige Ud-
 gifter, jeg har antydet, men jeg troer ganske
 sikkert ikke, at disse Udgifter kunne dækkes
 dermed. Jeg troer, at det, jeg allerede har
 antydet, maa være tilstrækkeligt til at vise
 dette, og maaffee kommer jeg senere til at
 berøre Noget, der yderligere kan gjøre det
 klart. Derfor vil jeg dog ikke berøve den
 ærede Ordfører den glædelige Udset til, at
 Thinget i dets Heelhed stemmer for Forslaget,
 og maaffee vil han kunne faae mig og mine
 Colleger i Riksecommissionen til at gjøre
 det Samme; men det vilde da være under
 den Forudsætning, at Meningen dermed fra
 Rigsdagens Side her maa være den samme
 som i alle andre lignende Tilfælde, nemlig at
 de Penge, der medgaaer, skulle betales, selv om

det maatte vise sig, at der var brugt 100;
 ja 500 Rd. mere, end der var bevilget; det
 vilde ellers være første Gang, at man vilde
 forlange, at enten Bogtrykkeren eller hvem
 Vokker det nu maatte være, skulde betale Ud-
 gifterne. Under den Forudsætning stemmer
 jeg med Glæde for de 1,500 Rd., og jeg
 haaber derfor ogsaa, at den ærede Ordfører
 vil faae den Glæde at faae Majoritet for
 Forslaget, men rigtignok ogsaa kun under
 denne Forudsætning; jeg kan oprigtigt talt
 ikke lægge anden fornøstlig Mening dert. Naar
 der er Spørgsmaal om Paabegyndelsen
 af et Arbeide, kan jeg forstaae, at man siger:
 Vi vilde kun give 1000 Rd. dertil, og ikke
 Mere, thi da vil Ministeren kunne svare:
 Skal dette være Meningen, tværtimod hvad der
 er skeet ved andre Leiligheder, naar man
 har nedsat Commissioner uden at have faaet
 Bevilling, kan jeg ikke nedsette denne Commis-
 sion; vi faae da at finde os dert og at renon-
 cere derpaa; men jeg kan oprigtigt talt ikke
 forstaae, at der er Mening i at nedsette en
 Commission, at lade den arbejde i 2 Aar og
 at man da, naar den er kommen til det Punkt,
 at den skal fremme det, hvorpaa den har ar-
 bejdet, og bringe det til et Maal, vil sige:
 Stop, nu faae I ikke de Penge, der høre
 dertil, I komme ikke til at afflutte de 2 Sa-
 ger, der ere de vigtigste, I komme ikke til at
 give Betænkning derover. Deri er der saa
 lidt Mening, at jeg ikke kan troe, det kan
 være Rigsdagens Hensigt, men Hensigten maa
 kun være den, at Riksecommissionen ogsaa med
 Hensyn til Slutningen af sin Virksomhed skal
 tagtage af den Deconomi, som kan finde Sted,
 naar selve Formaalet paa tilbørlig Maade skal
 fremmes. Dette troer jeg er Commissionens
 Opfattelse, og det troer jeg ogsaa, at Rigsda-
 gen vil erkende, naar den kommer til at kjende
 denne Commission og dens Arbeider. — Jeg
 kunde ganske vist slutte her; men jeg kan sige,
 idetmindste med større Føje end mange Andre,
 at jeg just ikke ofte ulelliger Rigsdagen med
 at høre paa mig, og da Riksecommissionen
 nu er kommen under Forhandling og er bleven
 omtalt, som den er bleven det af den ærede
 Ordfører, kan det maaffee være ganske natur-
 ligt, at jeg giver efter for Fristelsen til ogsaa